

MỤC LỤC

Chương 1: Căn phòng trong gương	5
Chương 2: Những bông hoa biết nói	26
Chương 3: Côn trùng khổng lồ	44
Chương 4: Tweedledum và Tweedledee	61
Chương 5: Len và nước	83
Chương 6: Humpty Dumpty	102
Chương 7: Sư tử và Kì lân	122
Chương 8: Chính ta phát minh ra đây	138
Chương 9: Hoàng Hậu Alice	162
Chương 10: Đánh thức	186
Chương 11: Tình giặc	187
Chương 12: Ai mới là người ngủ mơ?	188

Chương 1

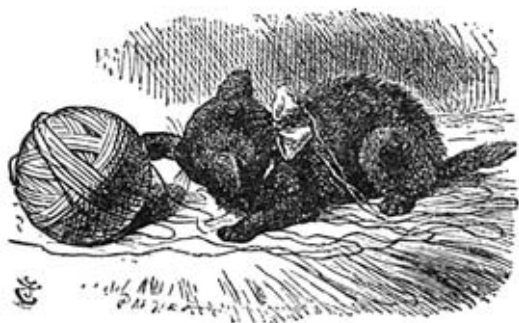
Căn phòng trong gương

Mèo trắng không thể dính líu gì đến vụ việc này, tất cả là tội lỗi của con mèo đen. Vì mèo trắng đã ngồi im để mèo mẹ Dinah lau mặt cho suốt mười lăm phút đồng hồ rồi (phải nói là nó chịu đựng cũng giỏi), cho nên tất nhiên nó không thể nhúng tay vào trò tai quái này được.

Mèo mẹ Dinah lau mặt cho con thế này: Trước tiên nó dùng một chân gãi gãi vào tai mèo con để phủi sạch bụi bẩn, tiếp đó lấy chân kia xoa từ mũi ra khắp mặt (cách này chẳng đúng tẹo nào). Mèo mẹ cứ hì hục lau mặt cho mèo trắng, con bé nằm yên, ra sức kêu rừ... rừ... (có nghĩa là nó cảm thấy vô cùng dễ chịu).

Nhưng mèo đen thì đã được mèo mẹ lau mặt cho xong từ chiều rồi, vì thế, trong lúc Alice ngồi cuộn mình

gọn lớn trên chiếc ghế tựa lớn, vừa lơ mơ ngủ vừa lằm lằm nói mơ thì nó thỏ sức đùa nghịch với cuộn len mà Alice đã hì hục cuộn cả chiều. Mèo đen vằn lên vằn xuống cuộn len, chỗ len bị tháo tung, tãi đầy trên mặt thảm trước lò sưởi; và giữa đám thối nát, rối rùi đó, mèo đen đang tự vò đuôi mình.

- Ôi, cái con mèo phá hoại này! - Alice kêu lên, tóm lấy con mèo và thơm nó một cái để cho nó biết rằng cô đang bực mình với nó lắm. - Dinah nên dạy dỗ chú nhóc này cẩn thận hơn, thật đấy! Dinah, mày nên làm thế, mày biết là mày cần phải làm thế mà!

Cô vừa quay sang nhìn con mèo già với vẻ trách móc vừa cố làm bộ gắt gỏng nói với nó, sau đó lê về chỗ cái ghế, ôm theo con mèo con với cuộn len, bắt đầu ngồi cuộn lại. Nhưng cô cuộn mãi không xong vì còn mãi trò chuyện, lúc thì với con mèo, lúc lại nói một mình. Con

mèo đen tên Kitty ngồi xo ro trên đầu gối cô, giả vờ xem, chốc chốc lại thò vuốt ra quờ cuộn len như ngỡ ý muốn giúp một tay nếu được.

- Mày biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy không, Kitty? - Alice nói. - Mày sẽ đoán ra đấy, nếu lúc này mày được leo lên cửa sổ cùng tao... Nhưng lúc ấy Dinah lại đang liếm lông cho mày. Tao trông thấy tụi con trai đang kiếm củi... Cần nhiều củi lắm, Kitty ạ! Chỉ có điều trời lạnh quá, lại đổ tuyết nữa, nên họ phải dừng lại. Không sao, Kitty, mai chúng ta sẽ đến và xem đốt lửa!

Nói đến đây, Alice quấn hai, ba vòng len quanh cổ mèo con, chỉ để xem trông con mèo được quấn len vào cổ có xinh không, thế là đóng len lại rồi tung lên, cuộn len rơi xuống sàn nhà, xổ tung.

- Mà biết không, Kitty, tao bực lắm đấy! - Vừa ngồi yên chỗ, Alice lại tiếp tục nói. - Tao sắp mở được cửa sổ để cho mà ra ngoài nghịch tuyết thì mà lại phá phách! Đáng đời mà lắm, kẻ phá hoại tí hon ạ! Mà định bao biện thế nào đây? Không, đừng ngắt lời tao! - Cô giơ một ngón tay lên và nói tiếp. - Tao sẽ nhắc lại cho mà nghe tất cả tội lỗi của mà. Thứ nhất: Mà đã kêu to hai lần khi Dinah rửa mặt cho mà sáng nay. Nào, mà không chối được đâu, tao nghe thấy tiếng mà mà! Mà nói sao?

Cô giả vờ nghe con mèo đáp rồi tiếp:

- Móng của Dinah chạm vào mắt à? Đây là tại mà, ai bảo mà mở mắt... Nếu cứ nhắm chặt lại thì xảy ra chuyện gì được. Nào đừng có lí do lí tráu nữa. Nghe tiếp đây! Thứ hai: Mà đã kéo đuôi Bông Tuyết khi tao vừa đặt đĩa sữa xuống trước mặt nó! Sao, lúc ấy mà đang khát à? Sao mà biết nó không khát? Còn đây là tội thứ ba: Nhân lúc tao không để mắt đến, mà đã tháo tung cả cuộn len ra! Thế là ba tội tất cả, và mà chưa chịu phạt cho tội nào cả đâu, Kitty. Tao biết, tao đang để dành tất cả tội lỗi của mà đến thứ Tư... Có khi tất cả mọi người đều để dành tội lỗi của mình đến cuối năm cũng nên!

Cô tiếp tục nói, với chính mình nhiều hơn là với con mèo:

- Lúc ấy sẽ ra sao nhỉ? Đến lúc ấy, mình sẽ bị đi tù, mình đoán thế. Hoặc... xem nào... cứ tính mỗi lỗi bị phạt nhin một bữa thì khi cái ngày khổ sở ấy đến, mình sẽ bị phạt nhin năm mươi bữa liền một lúc! Ôi thôi, mình cũng chẳng bận tâm đến chuyện ấy! Mình thà nhin đói còn hơn là phải ăn tối!

Mà có nghe thấy tiếng bông tuyết chạm vào cửa kính không, Kitty? Dễ chịu và êm tai nhỉ! Cứ như có ai đó đang hôn lên cửa sổ ấy. Tao không biết có phải vì tuyết yêu cây cối và đồng cỏ nên mới hôn chúng dịu dàng thế không? Sau đó tuyết ủ ấm cho chúng, mà biết đấy, bằng một tấm chăn trắng, và nói rằng: “Ngủ đi, các bé yêu, cho đến khi mùa hè quay trở lại.” Và khi hoa cỏ tỉnh dậy vào mùa hè, Kitty ạ, chúng sẽ vận những bộ áo xanh rồi nhảy múa mỗi khi có gió thổi... Chà, như thế thì thật hay lắm!

Alice reo lên, thả rơi cuộn len xuống để vỗ tay.

- Ước gì đó là sự thật nhỉ! Chắc chắn vào mùa thu, khi những chiếc lá ngã sang màu vàng nâu là lúc rừng cây đang ngái ngủ.

Kitty này, mà biết chơi cờ không? Đừng cười, bé con, tao hỏi nghiêm túc đấy. Vì nếu chúng mình chơi

ngay bây giờ, mà y sẽ phải làm ra vẻ như mà y biết chơi ấy. Khi tao nói “Chiếu tướng” thì mà y hãy kêu rừ rừ nhé! Chà, chiếu tướng này, Kitty, và lẽ ra tao thắng rồi, nếu quân mã xấu xa kia không lách vào được giữa đám quân của tao. Kitty, bé yêu, chúng ta hãy giả vờ...

(Đến đây, tôi ước gì có thể kể hết được dù chỉ một nửa những câu Alice thường nói bắt đầu bằng cụm từ ưa thích “Chúng ta hãy giả vờ”. Alice từng tranh cãi với chị cô rất lâu chỉ vì cô bảo: “Chúng ta hãy giả vờ làm các ông vua và các bà hoàng”, và người chị gái vốn ưa chính xác cãi lại rằng, nói “các ông vua và các bà hoàng” như thế không được, vì chỉ có hai người cả thấy. Cuối cùng, Alice chịu nhượng bộ: “Ừ thì chị cứ đóng giả một người thôi, còn em sẽ làm tất cả những người còn lại.” Lần khác, cô làm bà vú già sợ chết khiếp vì bất thành linh gào vào tai bà: “Vú ơi! Chúng ta hãy giả vờ cháu là một con linh cầu đói còn vú là khúc xương nhé!”... Nhưng nếu kể hết thì chúng ta sẽ đi quá xa khỏi câu chuyện của Alice với mèo con mắt.)

... Chúng ta hãy giả vờ mà y là quân Hậu màu đỏ nhé, Kitty! Mà y biết không, tao nghĩ nếu mà y ngồi xuống bằng hai chân sau và khoanh hai chân trước lại thì nom sẽ giống hệt một bà hoàng hậu đấy. Nào, thử đi, tao xin mà y đấy!

Và Alice lấy quân Hậu màu đỏ ra khỏi bàn cờ, đặt

nó trước mặt mèo con để làm mẫu cho mèo ta bắt chước. Nhưng việc này cuối cùng không thành, cái chính là vì (theo lời Alice) mèo con không khoanh tay đúng cách. Thế là, để trừng phạt, cô bé con mèo lên trước gương để nó trông thấy mình hư đốn đến mức nào.

- Nếu mà y không tỏ ra ngoan ngoãn ngay lập tức, - cô nói, - thì tao sẽ quẳng mà y vào Nhà Gương đấy, mà y muốn thế không?

Bây giờ, nếu mà y chú ý, Kitty, và đừng nói nhiều quá thì tao sẽ kể cho mà y nghe những gì tao biết về Nhà Gương. Trước hết, đó là một căn phòng mà mà y nhìn thấy qua gương, nó giống hệt phòng khách này của chúng ta, chỉ có điều mọi thứ trong đó đều xoay ngược lại. Tao có thể thấy toàn bộ căn phòng ấy khi đứng lên ghế... Toàn bộ, trừ khúc củi trong lò sưởi. Ôi, tao ước có thể nhìn thấy khúc củi ấy! Tao rất muốn biết ở đấy họ có đốt lò sưởi vào mùa đông hay không. Mà y không thể biết được điều ấy, mà y biết đấy, trừ khi lò sưởi phòng khách bốc khói và khói bay cả vào trong ấy... Nhưng như thế thì không phải trong ấy người ta đốt lửa thật mà chỉ có vẻ giống như thế thôi. Sau nữa là trong ấy cũng có những cuốn sách giống như sách của chúng ta, chỉ có điều các chữ đều lộn ngược. Tao biết vì tao đã giơ một cuốn lên trước gương, và trong ấy người ta cũng giơ lên một cuốn.

Mày có thích sống trong Nhà Gương không, Kitty? Tao thắc mắc không biết trong ấy người ta có cho mày uống sữa không? Sữa ấy có lẽ uống chẳng ngon lắm... Nhưng này, Kitty, chúng ta nhìn sang hành lang nhé. Mày sẽ nhìn thấy một tẹo hành lang trong Nhà Gương nếu để cửa phòng khách mở thật rộng. Mày thấy đấy, nó giống hệt hành lang của chúng ta, nhưng biết đâu những chỗ khuất mà chúng ta không nhìn thấy lại khác. Ôi, Kitty, chúng mình mà vào được Nhà Gương thì hay lắm nhỉ! Tao chắc chắn trong ấy có nhiều thứ thú vị lắm đấy!

Chúng mình hãy giả vờ là có một con đường để đi vào đấy nhé, Kitty. Hãy giả vờ tấm gương này mịn như sương mù và chúng ta có thể bước qua. Sao thế nhỉ, nó đang biến thành sương mù thật này! Đi qua cũng dễ thôi...

Lúc này, Alice đang đứng trên bệ lò sưởi, mặc dù cô cũng không biết làm thế nào cô lại leo được lên đó. Và đúng là tấm gương đang tan biến dần, như thể nó chỉ là một màn sương nhẹ màu bạc.

Lập tức, Alice nhảy qua và nhẹ nhàng đáp xuống căn phòng trong gương. Việc đầu tiên cô làm là nhìn vào lò sưởi xem có lửa hay không, và rất hài lòng khi thấy một đồng lửa thật đang cháy rục không kém gì lửa trong chiếc lò sưởi ở bên kia tấm gương.

